

Davy (19), alias Rhymes, schrijft rapsongs in zijn cel

‘Iemand verraden, dat doe je gewoon niet. Punt uit’

‘Hoi, ik ben Davy, maar ze noemen me hier allemaal ‘baby’.’ Davy C. (19) schudt ons stevig de hand. De gespierde bonk is haast 2 meter groot en zwaait duidelijk de scepter op de vloer van de jeugdlinquenten in de hulpgevangenis van Maastricht.

Een overval en een medeplichtige die achteraf een klikspaan eerste klasse bleek te zijn brachten hem hier. In zijn cel doodt hij de tijd door rapteksten uit zijn pen te schudden. Dat doet hij onder de artiestennaam Rhymes, en met de nodige blingbling. ‘American original’, leest zijn mouwloze t-shirt. U raadt het al : *le nouveau Eminem est arrivé*.

Zevenendertig maanden onvoorwaardelijk, zo luidde het verdict van de rechter. Als we Davy spreken, heeft hij nog zestien maanden te gaan. Tot 20 december 2007: dat is de dag waarop hij weer vrij komt. Als alles goed gaat, tenminste.

“Nee, ik kras niet iedere avond zo’n lijntje in mijn celmuur”, grapt hij. “Maar ik tel wel af. Ik schrap de dagen op mijn kalender van *Temptation Island*. Maar het is beter om niet te veel na te denken over hoelang je nog moet zitten. Dat maakt je gek, ik zweer het je.

“Er zitten hier van die *mafkezen* die compleet beginnen door te slaan. Ik kan ze soms horen schreeuwen en stampen tot in mijn cel. Maar zo maak je de dingen alleen maar moeilijker voor jezelf. Wat ik nog zoal hoor op mijn kamer? Tja, het gerinkel van de sleutels van de cipier. De eerste weken dat ik weer thuis ben hoef ik alleszins geen huissleutels, zoveel is zeker.”

Wanneer hij niet naar zijn lief of familie schrijft - “vijftien postzegels per week is nog niet genoeg”- verzint Davy, aka Rhymes, rapsongs. Hij nummert ze, geeft ze een titel en houdt ze zorgvuldig bij. Bijna honderd heeft hij er al, in verschillende handschriften. Hij legt er zijn ziel in: zijn frustraties en woede, maar ook zijn liefde. Wat de inhoud ook is, steevast sluit hij zijn schrijfsels af met ‘peace’, gevolgd door zijn krabbel.

’t Facking leven hier is een hel / luister naar wat ik je vertel / ik heb het over het leven tussen vier muren / ik vraag me af hoelang het nog gaat duren (...) / Om zolang niet bij mijn schatje te kunnen zijn / die gedachten doen me egt (sic.) pijn / het voelt gewoon niet fijn (...) / maar alle rechters zijn gewoon klootzakken / zet hen één dag in een cel en ze gaan huilen / kon ik maar één dag met hem ruilen / dan zal ik die rechter laten voelen hoe het hier is, in de gevangenis, en wat je dan mist / ’t is hier geen facking kermis / ’t is gewoon een hel / in je cel is het geen hotel / dan wist ik het wel / dus luister hiernaar en denk na voordat je wat doet / en doe je iets, doe het dan goed.’ (Uit tekst 73: ‘Vastzitten’)

“In die teksten schrijf ik al mijn gevoelens van me af”, vertelt hij. “Dan concentreer ik me alleen maar op het rijmen en ga ik volledig op in wat ik schrijf. Het is een manier om even niet meer te denken aan wat er buiten deze vier muren gebeurt. Het helpt me ook om mijn straf te accepteren.”

Een rapcarrière à la Eminem is voor de 19-jarige *homie* uit Nieuwendun - “de Bronx, zeg maar, mijn afkomst heb ik dus al mee”- evenveel als een droom. De eerste letter van zijn nom de plume heeft hij alvast in zijn arm laten tatoeëren. In zijn tachtigste song, ‘Waarom’ gedoopt, zegt hij vastberaden: *‘Ik weet wat me staat te doen / doorbreken, dikke Benz en een Prada-schoen aan m’n voet / dat is hoe het moet / en als ik het ga doen, dan doe ik het goed.’* Of hij nu eigenlijk spijt heeft van wat hij heeft uitgevreten, daar hoeft Davy niet lang over na te denken. “Nee, ik heb geen spijt van wát ik gedaan heb. Stel dat ik niet was opgepakt door de politie, dan zou ik toch ook geen spijt gehad hebben? Waar ik wél spijt van heb, is dat ik niet eerst heb nagedacht. Spijt ook omdat ik zo dom geweest ben om me te laten verleiden.” Davy pleegde een overval, samen met zijn neef en een vriend. Die laatste doet zijn bloed zowat overkoken sinds hij Davy en diens neef zonder schroom verklikt heeft. “Iemand verraden, dat doe je niet. Punt uit. Hij heeft verdomme maar een jaar gekregen, wij zitten hier drie jaar vast”, zegt hij, terwijl zijn gebalde vuisten op de tafel tussen ons rusten. “Hier, lees dit maar eens”, voegt hij er nog aan toe en hij duikelt snel een tekst uit het stapeltje voor hem op met als titel ‘Facking rechter, officier en snitch!’. Een ‘eerbetoon’ aan zijn gewezen partner in crime waarin hij niet bepaald zuinig is op dreigementen. *‘Als ik vrij ben ga ik iemand effe een lesje leren / ik heb het over Dennis H. die snitch, fuck die bitch / hij is dit jaar nog buiten, maar hij kan zich beter opsluiten / want hij heeft alles verraden / maar daar zal hij voor boeten, want ik doe hem de fucking groeten / als hij door mij wordt neergeknald, en ik achterom kijk hoe hij neervalt / en ook al zit ik dan weer hier, fuck it, voor hem zit ik hier met plezier (...) / dus kleine, ga je familie maar snel groeten, want er komt een dag, dan ga je boeten.’*

Toch wil Davy niet in het voetspoor van zijn vader treden. “Mijn pa is nu 46 jaar oud en heeft in totaal al twintig jaar vastgezeten. Momenteel heeft hij nog zes jaar te gaan. Pas op, hij is geen slechte vader. Alleen is hij niet wat je noemt een voorbeeld. Ik wil hem niet achternagaan. Als ik vrij kom, wil ik iets opbouwen. Ik ga een job zoeken en wil er echt iets van maken. Mijn moeder en vriendin een beetje sparen, zoiets. Ik mis hen enorm, maar ik weet dat dit niet het einde van de wereld is.

‘Dit liedje schrijf ik voor een speciale vrouw in mijn leven / ze heeft me altijd al haar liefde gegeven / 24/7 staat ze voor mij klaar / er is geen vrouw op de wereld zo lief als haar (...) / ik heb het over mijn moeder / respect voor die vrouw, vanaf de dag dat ze koos dat ze mij houden zou / tot de dag van vandaag ben ik haar dankbaar, want ze staat nog steeds voor me klaar (...) / mama, dat je verdriet hebt doet mij veel pijn / het liefste wil ik nu ook bij jou zijn / maar voorlopig willen ze me opsluiten / maar er komt een dag, dan ben ik weer buiten / en dan gaan voor ons de mooie tijden beginnen / en dan zal ik het van de criminaliteit winnen.’ (Uit tekst 74: ‘Voor mama’)

“Maar hier moet ik mezelf wel sterk houden”, gaat Davy verder. “Je moet ook zorgen dat je goed ligt in de groep en dat je respect krijgt van je medegevangenen, anders word je de pispaal. Maar het went wel om mezelf af te sluiten. Op mijn cel probeer ik altijd te denken dat ik thuis op mijn kamer zit, maar dan wel met de deur op slot.”

‘Waarom zit ik hier, dat is de vraag van vandaag / waarom zit ik hier, dat knaagt aan mijn maag / ik ben een crimineel, dat geef ik toe / daarom doe ik wat ik doe / maar ik word zo moe, dat ik hier aan ben begonnen / strijd met de overheid die ik niet eens heb gewonnen / maar ik

*heb verloren, en nu willen ze mijn toekomst de grond inboren / ik wil het niet meer horen
(...) / waarom is er op de wereld toch zoveel ruzie / maar op deze manier blijft de criminaliteit
doorgaan / iedere dag komt er weer een crimineel aan / hier in de gevangenis, maar dat is
hoe het is, en hoe het zal blijven / want ze blijven mensen opsluiten, en denken dat het dan
overgaat / maar het gaat van kwaad naar erger / hier wordt hij klaargemaakt tot een echte
crimineel / en buiten boeit hem niet meer veel / en gaat hij weer stelen, want ze willen hem
geen baan of uitkering geven, en zo zal het gaan zijn hele leven / totdat hij op een dag niet
meer buiten komt / en dan heeft justitie een dikke lach om de mond / en hebben ze wat ze
willen / weer een crimineel levenslang binnen.’ (Uit tekst 80: ‘Waarom’)*

**‘Op mijn cel probeer ik altijd te denken dat ik thuis op mijn kamer
zit, maar dan wel met de deur op slot’**

**‘Dat voortdurende gerinkel van de sleutels van de cipier. De eerste
weken dat ik weer thuis ben hoef ik alleszins geen huissleutels’**